

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3836/2568

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ นาย ส. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่ทราบว่าเป็นความผิดต่อกฎหมายอาญาบานเมือง เป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 2 ไม่มีเจตนากระทำความผิด เป็นการหยิบยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกาซึ่งขัดกับคำให้การรับสารภาพ จึงถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (4) บัญญัติให้ลงโทษผู้กระทำความผิดฐานใช้บัตรประจำตัวประชาชนปลอม ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเดียวกับความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอมตาม ป.อ. มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 ต้องปรับบทลงโทษจำเลยสองฐานความผิด และเมื่อจำเลยทั้งสองเป็นผู้ปลอมบัตรประจำตัวประชาชน จึงให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานปลอมบัตรประจำตัวประชาชน ตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง (3) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 264, 265, 268 พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (3) (4) วรรคแรก ประกอบมาตรา 265, 83 จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอมและเป็นผู้ปลอมเอกสารนั้นเอง จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอมแต่กระหนเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 2 ปี และปรับคนละ 40,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดคนละ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 วรรคสอง โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265, 83 (ที่ถูก ไม่ต้องระบุ 83) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (3) (4) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (3) (4) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้บัตรประจำตัวประชาชนปลอมและเป็นผู้ปลอมบัตรประจำตัวประชาชนนั้นด้วย จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันปลอมบัตรประจำตัวประชาชนแต่กระหนเดียวตามมาตรา 14 วรรคสอง ประกอบมาตรา 14

วรรคหนึ่ง (3) จำคุกคนละ 1 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 เดือน นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับกรณีที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่ทราบว่าเป็นความผิดต่อกฎหมายอาญาบ้านเมือง ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างในทำนองว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีเจตนากระทำความผิดนั้น เป็นการหยิบยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกาซึ่งขัดกับคำรับสารภาพของจำเลยที่ 2 จึงถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ปรับบทกฎหมายลงโทษจำเลยทั้งสองชอบหรือไม่ จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 มิได้บัญญัติให้ลงโทษฐานใช้เอกสารราชการปลอม จึงต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใด... (4) ใช้หรือแสดงบัตรหรือใบรับหรือใบแทนใบรับ อันเกิดจากการกระทำความผิดตาม (1) (2) หรือ (3) ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น..." แสดงว่า พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (4) ได้บัญญัติให้ลงโทษผู้กระทำความผิดฐานใช้บัตรประจำตัวประชาชน อันเกิดจากการกระทำความผิดฐานปลอมบัตรประจำตัวประชาชนอยู่แล้ว มิใช่กรณีที่มิได้บัญญัติให้ลงโทษผู้กระทำความผิดฐานใช้บัตรประจำตัวประชาชนปลอมดังฎีกาของจำเลยที่ 1 และความผิดฐานใช้บัตรประจำตัวประชาชนปลอมก็เป็นการกระทำความผิดเดียวกับความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 ปรับบทลงโทษทั้งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 และตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (4) โดยให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. 2526 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (3) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ปรับบทกฎหมายมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสอง ประการสุดท้ายว่า สมควรรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันปลอมบัตรประจำตัวประชาชนอันเป็นเอกสารราชการ แล้วนำบัตรประจำตัวประชาชนปลอมดังกล่าวไปใช้โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน เป็นการกระทำที่ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง ก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนราษฎรซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญของประเทศ และกระทบต่อความมั่นคงของชาติ พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือมีเหตุอื่น ๆ ดังที่อ้างมาในฎีกาก็ยังไม่เพียงพอที่จะเห็นเป็นการสมควรรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองโดยไม่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษจำคุกมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ไตรรัตน์ แก้วศรีนวล · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · ปิติ นาคะภักติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3836/2568>